Norman Károly

# *Darázsfészek*

## XIII. Aggályos megközelítés

Lesújtó erkölcsi problémák merülnek fel, mindjárt az első szakértői megbízatása kapcsán: lám csak, tudomány a gyakorlatban – Vespay Károly etológiára, az állatok viselkedéstanára szakosodott biológus. Ennek megfelelő finomsággal közelíti meg a problémát. Olyan kérdések merülnek föl a számára, amelyekre például egykor kiszelektálódott egyetemi hallgatók nem is gondolnak, ám ha meghallják azokat, vélhetőleg hamar belátóbbakká válnak. Nem figyelt eléggé a darazsas leányzó, pedig Vespay Károly máris fölvetette a probléma elemzéséhez elengedhetetlen első kérdéseket.

Korántsem csupán arról van szó, hogy tudományos pontossággal írjunk le egy bizarr jelenséget, ember ellen irányuló rovartámadási luxust, aránytalan erejű viselkedést. Ez a „deskriptív etológiára" tartoznék. Csakhogy a rendőrség érdeke inkább a „kauzális", vagyis oknyomozó etológia felé mutat: valószínűleg nem elégszik meg a „hogyan" összefoglalásával, a „miért" is kell neki. Az okokat várja Vespaytól, a logikát. Már az is izgalmas, ha a főok a megtámadottban leledzik, valamely adottságával úgyszólván magára vonta a támadást – erre utalt Vespay a lánynak. Csakhogy más lehetőség is felmerülhet. Mennyire tartoznék a rendőrségre például, ha valaki a leendő áldozatra darazsakat tud ráuszítani? Ha éppen ez történt? Ha valaki gyilkost gyilkol, akkor is alapos vizsgálat szükségeltetik, például az önvédelem arányossága, az embert ölő tényked̈és beható elemzése, beleértve azt is, nem közveszélyes-e ezzel a képességével a delikvens. Továbbá hosszan boncolandó, mennyire tudatos akció ez. Neki, Vaspay Károlynak, magának is meg kell ítélnie, kivel is áll szemben. Ha lényeges hogyanokra és miértekre bukkan, mérlegelnie kell, mennyi tartozik ezekből bárkire is.

A gondos eseményelemzés, s főleg a viselkedésökológiai vizsgálat, a darázsviselkedés természeti, sőt társadalmi környezetbe való beágyazódottságának vizsgálata tehát erősen személyes vonatkozású tételeket is reflektorfénybe állítana. A darazsaival még csak megküzdhetne Szilvia, de ez mélyen az ő – oly vehemensen védelmezett – magánszférájába hatolna. Jobb esetben rendőrök kurkásznak a fürdőszobájában hónapokig, de az is lehet, hogy szakértők serege szabadul rá életfogytig; legkevesebb, hogy folytatásokban közlik a géntérképét a bulvárlapok.

Választhat a lány: vagy a rendőrségvezérelt szakértősereg, vagy ő, Vespay. Harmadik lehetősége nincs. Arra nincs esélye, hogy ha ma végleg kikosarazza, és ő mondjuk eláll a további szakmai erőfeszítésektől darázsügyben, holnap nem bukkan a lányra valaki más, akinek a szándékai – ejnye, mik is Vespay szándékai??

Első lépésben mindenesetre Vespay Károlynak a szakmája magaslataira kell emelkednie, közben némileg rugalmasan kezelve a tudományerkölcsi elveket, ha olyan dolgozatot akar készíteni, amely megvonja Szilvia körül a védelmi határokat, mégis kielégíti a rendőrséget. Mindezt föl kell tárni a lány előtt, mert nélküle nem fog menni.

Egyelőre bizonytalanul ugyan, de az volt a biológus érzése: ez a darázsügy az igazán „forró témák" egyike, és az ő számára szinte biztosan nem ér véget nemhogy Hornet Szilvia visszautasításával, de a kész jelentéssel sem, ha az egyáltalán megszületik. A szakértői vizsgálatai során aligha csupán Szilvia érdekében kell a lehető legnagyobb mértékben kerülni a nyilvánosságot. Ó, nem a tudományos féltékenység a fő szempont. Darázsüzemeltetés vonatkozásában sötét lehetőségek is fölmerülnek. Ha ez a nő darázsfegyverrel fölszerelt hidegfejű bérgyilkos... Vagy az lesz, valaki kezében? Nem minden szakmai vizsgálat szolgálná a kristálytiszta tudományos érdeket.

Vespayra, életében először, olyan fejfájás tört rá, hogy percekig a szeme káprázott. Nehezen állította vissza az egyensúlyát. Hiszen ezek a spekulációk fantasztikus regénybe valók; avagy a paranoia esetleírásai közé, ilyesfajta, valóságtól elrugaszkodott fantazmagóriákat rosszabb esetben pszichoterápiával kell kikezelni. Kilencvenkilenc százalék, hogy két külön esetről van szó. Adva van egy darazsaktól kivégzett bűnöző; és adva van egy darázslakta hölgy. Az első ügy egyetlen dolgozatot igényel, szakértői aláírással. A második pedig két, egymással összefüggő lehetőséget hordoz. Egyrészt valamit segíthet a darázs-ember viszony ökoetológiájának vizsgálatában, s ezzel elvben támogathatja a dolgozatot. Másrészt viszont nagyon téved a szép hölgy, ha azt hiszi, egy etológus ekkora szakmai esélyt kihagy. Ha a beleegyezése nélkül kell vizsgálódnia, akkor azt fogja tenni, ami előreláthatólag mindkettőjük számára előnytelenebb az együttműködésnél.

Ezt kapja majd az arcába, ha kifogásolja Vespay lakcímnyomozói munkásságát. Merthogy nincs megállás a morális züllés útján; aki megsérti a tudomány etikai szabályait, attól egyéb erkölcsi alávalóságok is kitelnek.

***

– Áááá, szervusz, Károly!

– Szervusz, Bertalan! Boldog vagyok, hogy még mindig a szakmában...

– A fenét. A dekanátuson húzom meg magam. Segített valaki, amikor a professzor nekem is a talpamra akarta kötni az útilaput.

– És nem maradt az Intézetben insectológus?

– De. Én. Ugyanis amikor rájött, hogy problémák lesznek, óra-adóként szerződést kötött velem.

– Nade a kísérleteid...

– Hát, azokra nem volt semmi időm. Amikor már elég büdös volt, kidobtam. Egész nap ott kellett volna lennem, de azt persze nem lehetett. És te?

– Amit tanácsoltál. Szakértek. Meg tanítgatok, középiskolában.

– Állásban?!

– Hát... helyettesítések.

– És a szakértés?

– Nem jelentős, ilyen-olyan környezetvédelmi dolgok, cégeknek. (Jó is volna.) És te még foglalkozol a darazsaiddal érdemben is?

– Hát tudod, miután kvázi vendég vagyok az Intézetben, gyakorlati lehetőségeim nincsenek. Pedig egykor lehettek volna, és akkor még azt hittem, lesznek embereim is. Például te.

– Eszerint felhagytál vele. Alapkurzusokat tartasz.

– Azért nem egészen. Csak átmentem elméletibe. Nem érdektelen, te, sőt. Olyanokat olvasok!...

– Milyeneket?

– Hát, nem is tudom. Kultúra, környezet, ez-az.

– Például?

– Például. Például olvastam egy dolgozatot, valami Párssay írta, kilátásba helyezte az abstractban a diplomamunkáját, nyilván azért közölte, hogy máris legyen benne egy saját hivatkozása. Na, az darazsas.

– Etológia?

– Nem egészen, a pasi bölcsész. De olyan az okfejtése, hogy csak néztem. Figyelj. Van a Bibliában egy passzus. Hogy az Úr figyelmezteti valamelyik hadvezért, akit megsegítettek a darazsak az emoreusokkal szemben.

– Kulturológia. Mi köze...

– Te, ide figyelj, nem olyan egyszerű a dolog. Tegyük fel, hogy tényleg elhajtottak valami ellenséget a darazsak. Ámde miért kell erről az Ószövetségben, erkölcsi példázatok közepette, intelmet elhelyezni? Azt állítja a Párssay, hogy Józsué az Istenre keni a felelősséget, nehogy elbízza magát a darázshadosztály.

– Mi a nyavalya?

– Hogy ugyanis ott valakik valahogy képesek voltak ténylegesen irányítani a darazsakat, és a saját erő is félni kezdett tőlük. Egyrészt túl nagy lett az arcuk, azért mérte rájuk a vezér a figyelmeztetést. Másrészt, azt írja a Pársay, egy ilyen vallási intelem azt az intézkedést vezette be, amelyben leszerelték a darázshadosztályt. Azokat, akik a darazsakkal valamelyest tényleg bánni tudtak. Túl veszélyes. Mint amikor azt hiszem, egy pitbull kezesbárány, aztán meg széttépi a gyerekemet. Ilyenkor a pitbullt elaltatják, a darázsvezérlő alegységet meg hazaárulás címén megnyuvasztják. A Józsué elég bölcs volt ahhoz, hogy pontosan tudja: attól még, hogy egy világháborús gránáttal tudok szöget beverni, nem biztos, hogy teljesen kézbentartom. Jobb, ha nem használ az ember olyasmit, ami bonyolultabb, mintsem bölcselmetek felfogni képes.

– Mi az, te is átmentél bölcsészbe? Szóval még mindig nem egészen értem, mi ebben az érdekes neked. (Talán nem veszi észre, mennyire izgalmas a dolog – nekem.)

– A Pársay szerint a példázatgyűjtemények ténylegességeken alapulnak.

– Ezt mondja az Egyház is...

– Jó, érted te, az nem ugyanaz. Meg volt koreografálva a darázsdolog. Mózes Pársay szerint azért jelezte előre a darázsakciót, hogy ha tényleg bekövetkezik, akkor se a saját találékonyság vagy adottság érdemének tudhassák be, azaz bármikor ki lehessen venni bárki kezéből.

– Hogy jön ehhez Mózes?

– Ja, Mózes azt ígéri, hogy még ha elbújik is az ellen, a darazsakkal akkor is ki lesz cianozva. Persze Pársay szerint a dolog fordítva volt, a darázsügy volt az előbbi, a Mózes-megnyilatkozással a koncepciós eljárás érdekében kellett utólagosan elébevágni a Józsué-sztorinak.

– Várj egy kicsit, nem egészen értem. A Biblia nem koncepciós vizsgálati jegyzőkönyv, hanem legföljebb forgatókönyv ilyesmikhez, amint az Inkvizíció is használta. Vagyis jön egy természeti csapás, ezt mint intő példázatot megörökíti annak az utókornak, amelyet a példázatok felmutatásával kormányozni kíván. Hogy fokozza a drámai feszültséget, még beletesz egy korábbra vetett jóslatot a természeti csapásra nézve. Megmondá, hogy jön a gond. S íme, jött is a gond, mely szaftos. Lássátok, most mi is megmondjuk, hogy ez meg az lesz, hát ahhoz tartsátok magatokat.

– Körülbelül.

– Rendben. De amennyit hallottam a Biblia felől, ezer ilyen van benne, a darázsügy csak apróság. Noénak is megmondatott, hogy készítse a hajót. Aztán ugye az esetleírás az időjárási anomáliáról.

– Te, figyelj, valami áradás biztos tényleg volt. Hát Párssay szerint darázsügynek is lennie kellett. Levonod a kultúrát, a hitet, a művészi dramaturgiát, ami megmarad, vegytiszta darázs. Párssay szerint minden példázat érdemes arra a vizsgálatra, hogy megkeressük mögötte a tényleges, konkrét tapasztalatot. Hogy ez lenne az ő kutatási témája. Állati allegóriák mélyén állati valóságok. Olvasd el a cikket, nem emlékszem pontosan. Őszintén szólva ha én a darazsakra vagyok kíváncsi, márpedig igen, akkor nem a Bibliát forgatom.

– A Párssay is ezután nyilván fölhagyott a bölcsészettel, és átment etológusnak. Istenkém, elhibázta a pályaválasztását, és korrigált.

– Nem tudom, de lehet. Amikor ezt a dolgozatot elolvastam, rákerestem az interneten a Párssayra. Van is egy francia, sajna mindennemű életrajzi adatok nélkül, bizonyos Gustave Parsay. Ugyanaz lehet, már amivel foglalkozik.

– Miről ír ez a Gustave Parsay?

– Hogy a Vatikán revideálta a szentjeit, csak a tuti csodatévőket, vértanúkat és elegendően nagy kaliberű egyházpolitikusokat hitelesítette. Hogy ő, Gustave Parsay átvizsgálta az eljárásokat, összevetette a szentek és helyi szentek listájával, és sehol sem talált bizonyos Agopardust; azt viszont nem részletezte, miért pont ilyent keresett. Na, én itt szálltam le a dologról. A bölcsészet és a természettudomány két külön ügy. És téged mi hozott be az egyetemre?

– Azt hittem, még az Intézetben...

– Most volt órám. Megyek vissza a dekanátusra.

– Segíthetnél.

– Ó! Miben?

– Volt egy régi hallgatóm, Szilvia Hornet. Nagy szükségem volna kontaktra hozzá.

– Aha – Kósza arca kicsit zártabbá vált.

– Tudnál segíteni?

– Azóta átvonultak az oktatási adatok az egységes oktatási rendszerbe, nem hiszem, hogy ismered. Persze csak az újak. Bizonyos időnél régebbi adatok poros mélységekbe süllyedtek el. Téged annál is régebben rúgtak ki. Nem nagyon hiszem, hogy ez egyszerű dolog lenne. Kellemesebb volna a helyzet, ha még aktív adminisztrációs rendszer kezelné az adatokat.

– Hát legalább senki sem naplózza a vizsgálódást.

– Ah, diszkrécióra van szükség. Meg tudlak érteni, Márta után. Egyébként, hogy tudjad, nem szívesen. Személyes adatok, egyre

balhésabb. Ne derüljön ki, hogy én segítettem... Ha egyáltalán tudok. Akkori a dolog?

– Akkori. Mondom, hogy itt volt hallgató, amikor még én is...

– És a te hallgatód volt?

– Nem tudom. Nem emlékszem, csak a nevére. Szilvia Hornet.

– Az se biztos, hogy az Intézetnek bármi köze volt hozzá?

– Úgy emlékszem, az intézeti folyosón láttam.

– Csinos?

– Jaj, ne...

– Szóval maradunk a hallgatóinknál.

Vespay Károlynak megkeseredett a szájaíze; a bevethető eszközeit műfajilag korlátozzák a Mártával kapcsolatos emlékek. Ugyanakkor a gyanúsítás kitűnő lehetőség az érdeklődés tényleges irányának a leplezésére Kósza előtt.

Szerencsére a célpont ehhez elegendően csinos. A célpont, akiből, ha önként nem adta, zsarolással és fenyegetéssel kell kicsikarni az információkat, sőt a hosszú távú, lelkes együttműködést.

Virághegy utca 11. Azt a hétszentségit. Mégis ezek lesznek azok a darazsak.

Most már tehát legalább két ok van rá, hogy környezettanulmányt végezzen a Virághegyen. A rendőrség egy héten belül várja a szakvéleményt. Ha megfelel nekik, végre talán megnyílik a menekülési út a középiskolai tanárhelyettesítés nyomorúságából. De nem ez a fontosabbik.

## XIV. Ursanti nyomon

Azt ugyan nem tudom, hogy Károly Vespay témája jobb-e, mint az enyimé; alig valószínű, ebben az országban csak piti dolgok történnek. Mindegy, akkor is tudni akarom. Szerencsére Vespay nem vett észre. Jöttem, à piedi ebben a szélben, majdnem észrevett, amikor a buszról leszálltam, álldogált, fagyna meg, vissza kellett az oszlop mögé bújni, mert forgolódik; ez a menyét, nem amit nekem kell a padlásokon hajkurászni. Ma diavoloedinferno, aztán hova tűnt? Bement egy házba? Melyikbe? Óriási házak vannak, ha itt korzózok, meglátnak. Majd jó időben megint jövünk. Ah sì, ott van! Itt lakik? Akkor nem áll perceket hóban és szélben. Nő lehet bent, hacsak Károly nem... Haha.

Darazsak, sono stupidi, ma forse assassini. Egy embert megöltek, ha jól hírlik. Hogyan, mitől? Nem kellettek volna a menyétek. Jobbak lettek volna a darazsak. Kár, hogy a Szolgálattól már elküldtek, mintha nem

tettem volna eleget, mindent. Talán tudnék ajánlani valamit, ami kellhet nekik. Kutatási témának sem ultimo, cospetto. Rossz döntés volt. Károly insectológus, de Caro Paolo is meg tudja tanulni a hexapoda, vagy mondani, hogy tudja.

Ursanti keserű szájízzel haladt, kalapján vastagon ült a koraőszi hó, nyakába hideg víz csurgott, és Vespay Károlyra gonosz irigységgel gondolt. Ő maga kétségtelenül rendelkezett az eredeti pályaválasztását megalapozó legfontosabb képességekkel. Elsősorban is nyitott információs ablakokra volt szüksége, mert ha valamiről nem jutott elegendő ismerethez, zsigeri nyugtalanság ébredt benne, és vált esetenként leküzdhetetlen indulattá. Ez persze a kutatói mentalitásnak is az egyik eleme. Egyebek mellett ez sodorta őt egykor a testhezálló kutatói fedőműködés területére is – mindenfajta eredményesség alapja az adatérzékenység és a jó emlékezet. Márpedig Vespay nem elégítette ki a kíváncsiságát, sőt olyan módon pattant vissza róla a megbízatására irányuló kérdése, amiből világos: észlelte Ursanti indiszkrét szándékait, és tudatosan hárított. A rabló is megharagszik arra, aki ellenáll neki, holott ő csupán közönséges haszonszerzési akciót kezdeményezett. Ez a Vespay hazug, Ursanti utánament a koszos trattoriához, bekémlelt, és egészen bizonyos, hogy látta volna, ha tényleg bement volna. Ursanti nem az, aki eltűri, hogy az orránál fogva vezessék.

Azután Ursanti előbb-utóbb megsejti egy-egy ügy valódi fontosságát. Egy-két nap nem a világ, a menyétügy várhat picit. Legalábbis addig, amíg Ursanti nem tud meg biztosat arról, mit is tesz Vespay, és miért; és hogy neki, Ursantinak nem volna-e előnyösebb akár titokban is menyétek helyett darazsakkal foglalkoznia. Ezért aztán Vespay nyomába szegődött; kitudta az egyetemi barát kilétét is, de nem tudta meg, miről tágyalt vele a biológus. Most pedig Virághegy környékére követte, az újságból tud annyit, hogy itt gyilkoltak a darazsak, és hogy ebben a kerületben működött korábban a kéjgyilkos.

Ursanti centiről centire bújt elő a sarok mögül. Kalapját az arcába húzta, a szél vadul támadta, a viharrá erősödött hóesésben semmit sem látott. Mégis lelepleződött. Vespay ugyanis véletlenül hátrafordult, mielőtt csengőt kezdett volna keresgélni Szilvia kapuján. Nem volt teljesen biztos benne, hogy akit lát, az őutána szaglászik, s hogy Ursantit látja; de legyen az akárki is, nem szükséges, hogy tanúja legyen, amint ő a Virághegy utca 11-et megközelíti. Fejét a nyakába húzva, félig futva továbbment, és befordult az első utcasarkon.

Mire Ursanti óvatosan megint kinézett a kalapja mögül, a rovarszakértő eltűnt. Erre céltudatosan sietős utcai járókelő figuráját formálta

meg, baljával összemarkolva a kabátját, jobbjával a kalapját fogva. Azonban nem volt szerencséje. Még el sem ért a Virághegy utca 11-ig, Károly tovább vezető nyomait teljesen betemette a hó, csak Ursanti lúdtalpas lépteiből volt látható a földes járdán néhány hátrahagyott méternyi. A saroknál megértette, hogy elvesztette a nyomot. – Porco di Madonna! – összeszorított fogai között nyúlós nyál fröccsent ki, a szél visszafújta a szeméig. Keresztvetéssel kevert kézmozdulattal odakapott, a kalapja lerepült, szállt visszafelé, csak a Virághegy utca 11. mellett érte utol. Ursanti átkozódott.

Itt szaglászik a nyálas kis biológus. Szerzett a kis kobra egy ellenséget, úgy bizony. Márpedig Caro Paolónak komoly a kiképzése. Az élet kegyetlen. Ez a kobra Károly fog még jönni ide, a darázs nem egyszerű dolog, azt tanulmányozni kell, persze lehet, hogy legközelebb tavasszal.

Legjobb volna bérelni itt kis házat, és figyelni, figyelni. Ahogy régen. Van itt egy kis ház, ami nem látszik a havak lógnak alberi, cédrusoktól, a többiből biztos nem tárgyalnak Caro Povero Paolóval, gazdagabbak azok annál. Lehet ajánlatot tenni, de az veszélyes is lehet. Caro Paolo nem hiszi, hogy az itteni nagymenő nagyobb menő, mint az otthoni. Azokkal is megküzdött, ha kellett. Vajon hol volt pontosan a darázshulla? Vajon mit akar itt Károly Vespay? Kitalálni a szándékát, elvenni és eladni a darazsát, megtörni a tudományos pályáját, ez mind nagyon jó cél, nagyon jó, ebben az unalmas országban, ahol fagyok és havak mennek sopra e sotto. Itt az átkozott vasút, amikor 84-ben egyszer a kocsit il mio Cuore Paolo egy vasút közelében hagyta, kifigyelték, és nem lehet járni buszon se, ahol négyen-hatan utaznak, és emlékeznek.

***

Szilvia hazaért a sötét estében.

Mit szólsz hozzá, királynő, embereknél mindennapos a fürdés, jobb, ha hozzászoksz az egész fészekaljaddal együtt.

Ejtőzött a kádban, csöndes álmodozásba merült, Vespay, azaz Második Károlyra gondolt. Aztán egészen a végéig elképzelte, mi minden volna lehetséges, ha a férfi is itt volna. A darazsak fokozódó zengéssel, majd ünnepi harsogással kísérték mindezt, nyilván nem volt ellenükre a biokémiai közlemény tartalma. A vízből kilátszó bőre mentén szárnyaltak szomjasan, szinte simogatták.

A lány pilledten megkísérelte elgondolni, hogy ez mit is jelenthet. Egykor ugyan kutatónak készült, de női módon; a filozófia mindeddig nem került a figyelme gyújtópontjába. Majd mostantól. Egyes problémák

egyáltalán nem kezelhetők filozófia nélkül. Érdekes, erről általában megfeledkeznek a filozófiakurzusok, noha mellettük szólna. A természet úgy lehet berendezve, hogy a vágy illata fajfüggetlenül, egyetemesen pozitív tartalom, mint például a kölyökállatok kerek feje. Normális esetben nem vált ki agressziót. A földi élővilág alapszerkezete végül is közös. A kéjgyilkosok nem tartoznak a normális világba. Az Első Károllyal szembeni indulat viszont igen, mert az e néven ismeretes jelenség a nemiség egyenes tagadása, végre érti. Köszönöm, darazsaim. Vajon mit szólnátok Második Károlyhoz, ha megkérné tőletek a kezemet?

Az alvás bonyolult dolog, a szervezet folytonosan működik, összes aktivitása egyenletes, csak annak szerkezete, hangsúlyai váltakoznak ritmikusan. Az alvás során például intenzív az agyműködés, folyik a feldolgozás. Az agy alvás közben is kapcsolatot tart az általa vezérelt élettani gépezettel, sőt őrpontokon keresztül még a való világgal is. Időnként forgolódni kell, például a fölfekvések elkerülése, az egyes szervek, izmok és ízületek anyagcseréjének biztosítása végett. Európai körülmények között ilyenkor nem kell törődni a frizurával. Ez az egyik szélsőség. A másik egyes afrikai népek alvásmódja, amely teljes értékű pihenés, noha két féloldali fekvés váltogatja egymást, fej a könyökre állított kézzel föltámasztva, nehogy a földpadlón nyüzsgő férgek beköltözzenek a fejbe a másra szolgáló nyílásokon. A kettő között van a divathajzatok megóvására kialakult pihenésmód, az a technika, amelyet Szilvia is csaknem évtizede gyakorol. Lehet darázsfészekkel egy ágyban aludni.

Zúg a szél. Bár még kora reggel van, mégis rendellenesen világos. Szilvia kilesett a zsalurésen: hófelhők száguldanak fönn, a fenyőágak roskadoznak a világító, vizes párnák alatt. Az utca már egészen fehér.

Úristen. Szilvia szíve lassút, erőset dobban, lélegzete másodpercekre megáll. A kapunál, meghajolva a szélben, nem, nem lehet tévedés, éppen Vespay Károly biológus halad el. Most hátranéz, azután a nyakát behúzva olyan sietve igyekszik tovább, mintha menekülne. Kicsivel utána egy sűrű alkatú férfi, a fejét csaknem egészen elrejtő kalapban. Lassít, bekémlel a ház felé. Szilvia ugyan biztos benne, hogy nem látható, mégis beljebb húzódik. Mit akar ez a figura, rendőr? Utána szaglásznak? A férfi továbbmegy. Most egy kalapot görget visszafelé a szél a hóban, a férfi épp itt éri utol, világít a hó hátterén a narancsszínű kopaszsága.

***

A sors úgy hozta, hogy Ursanti bizonyos további figyelmet vont magára. Amint túlhaladt Szilvia házán, elérkezett egy valamikor

halványzöld, ma már rozsdás kapuig, amely kissé szakadt drótkerítésben folytatódott. A kis ház melletti vízaknában szürkéskék overalljában, örökös piros ellenzős sapkájában Sanyi bácsi, az öreg ezermester foglalatoskodott a víz téli elzárásával. Szórakozottan kinézett az utcára, reflexszerűen észlelte Ursanti sajátos mozgását, amelynek jellegét ismerősnek érezte. Sok ideje nem volt az értékelésre, mert a bozontosan fekete szemöldökű, kreol férfi („déli származás") továbbsietett, a következő percben pedig visszafelé szaladt a kalapja után. Sanyi bácsi életének korábbi évtizedeiben azonban abban gyakorolta magát, hogy villanásnyi jelenségekből, porszemnyi nyomokból rekonstruált hosszú, kalandos eseménysorokat, személyiségeket, megtett és várható lépéseket. E tevékenysége nem volt veszélytelen, tehát még egy sajátosság jellemezte: egyáltalában semmiféle külső látszata nem volt. „Á, egy vecchio millemastro" – futott át Ursanti agyán, amint, még odafelé, a szeme sarkából észrevette a hómezőből deréktól fölfelé kiemelkedő Sanyi bácsit. „Nicsak, egy kolléga, hát ez mit keres itt?" – rögzítette Sanyi bácsi.